Adevărul de dincolo de magie (III)

On Ianuarie 28, 2015

Realizează o expansiune a sensului realității către ceva mai vast, prin împletirea informațiilor de care poți fi conștient numai printr-o reconciliere a contradicțiilor propriei gândiri și identități.

Nu aveam niciun plan în minte, nicio idee despre ce urma să fac în tot acest pătrat mișcător, în al cărui centru, întunecos ca mormântul și tulburător ca somnul din care te trezești mai greu, se împleticeau însingurate toate fluxurile de reprezentări ale irealului. Absorbit de gânduri de nimeni știute, amplificate sub frânturile de glasuri ale nevăzutului, în dezordinea pagubelor suferite de conștiință, nu-mi dădeam seama că, involuntar, uitasem de mine însumi.

Ochii mei nu aveau puterea de a se deschide. Mă simțeam înstrăinat de propria mea natură, de parcă aș fi fost prins într-o vrajă pe care nimeni din lume nu o putea desface. Nesimțitor, rămâneam indiferent față de tot ceea ce se petrecea în jurul meu, destabilizat fiind de un gen de autoritate cu sensuri complicate, enigmatice și cuprinzătoare.

Unii metafizicieni numesc acest fenomen „rătăcirea frânturilor de adevăr în ceața presupunerilor false", o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să rămâi nesincer și inautentic. Un personaj al lui Frank Herbert încerca să găsească explicația pentru realitatea și prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile se prefac în visuri. În cazul meu, el ar fi trebuit mai întâi să elimine confuziile din jurul trăirilor care intersectau axa lumii reale într-un cadru în care predomina alteritatea.

„În timp ce prințul căuta o barcă pe mal, un bărbat îmbrăcat în haine de seară, cu mânecile suflecate, se apropie de el. Prințul, uimit de noua realitate care i se dezvăluise, îl întrebă:

- Insulele de acolo sunt adevărate? Şi făpturile acelea stranii și tulburătoare? Dacă da, atunci trebuie să existe și un Dumnezeu.

- Eu sunt Dumnezeu, răspunse omul în haine de seară, înclinându-se ușor.

- Nu-i adevărat. Data trecută m-ai păcălit, dar nu se va mai întâmpla. Acum știu că nimic din această împărăție nu este real. Iar tu nu ești decât un magician.

- Nu eu te păcălesc. Şi în împărăția tatălui tău există multe insule și multe prințese frumoase, dar tatăl tău te ține sub vraja lui și nu le poți vedea."

Leadership: Valoarea superiorității tale se datorează unei experiențe care poate fi realizată și apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume relativă?

Modul în care te gândești la ceea ce nu ești, sub forma unui experiment de redare a unei structuri diferite de gândire care să stea la baza transformării tale, poate deveni o călăuză a ascensiunii spre noi forme de putere. Dar această ascensiune, care își are debutul în acceptarea unei alte atitudini mentale și emoționale, limitează experiența interioară prin densitatea întrebărilor și răspunsurilor care nu reușesc să îți clarifice nivelul de luciditate spre care tinzi.

Cineva scria pe o pagină web: *„ Viața noastră psihică conștientă este în mare parte o iluzie, o împletire de informații de care nu suntem conștienți că le-am înregistrat. "*

O expansiune a sensului realității către ceva mai vast, prin împletirea informațiilor de care poți fi conștient numai printr-o reconciliere a contradicțiilor propriei gândiri și identități, cu riscul de a cădea în îndelungi reverii, este o abordare inedită a cunoașterii de sine - prin intermediul inițierii într-un grad superior de autonomie.

Autonomia pe care ți-o conferă fapta de a fi diferit într-un context de tipul "realitate augmentată", ce corespunde combinărilor de reprezentări ale lumii din afară Eului, are ca obiect obligația asumată de a te subordona unor legi superioare Ţie? Aceste legi provin din interiorizarea trebuințelor celorlalți, sau din descoperiri accidentale care te determină să-ți schimbi viziunea asupra a ceea ce este posibil a fi înfăptuit?

Leadership: Trebuie să-ți asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer și fals?

Pentru a trasa un nou curs leadershipului care să te ajute să stăpânești noi forme de devenire, trebuie să-ți asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer și fals. Această falsitate este o modalitate pretențioasă de a te verifica sub o altă formă, de a-ți gestiona identitatea sub o nouă lumină.

Altfel spus, este un soi de experiență care poate fi realizată și apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume magică, relativă - o lume dizolvată într-o lume nouă, care încă nu a prins formă. O nebunie care ascunde o mare înțelepciune, alte orizonturi, devenind sursa unei filosofii care-și asumă relativitatea, care refuză înțepenirea într-o anumită apreciere a fenomenelor sau proceselor cercetate.

Leadershipul cel mai autentic se regăsește în arta de a cădea și de a te redefini sub puterea unei vrăji, luând drept fir călăuzitor ideea de provocare a minunilor, deci învestirea ta cu puternice trăsături de alteritate, o experiență pozitivă a identificării opțiunilor de transformare personală. Şi de a te trezi la adevărata realitate preschimbat într-un cu totul alt om, într-un izvor de învățături, de înțelepciune și adevăruri adânci - din care ceilalți oameni să se inspire.

Vraja pe care trebuie să o faci ca să-i inspiri pe oamenii din jurul tău este să încerci să găsești explicația pentru realitatea și prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile lor se prefac în visuri.

Adevărul de dincolo de magie ține mai degrabă de înțelegerea fenomenologică - indică saltul pe care îl faci într-o lume relativă care îți poate conferi certitudinea unei noi înțelegeri de sine.

Puterea de preschimbare, care preexistă propriilor manifestări, și pe care nimeni nu ți-o poate conferi, este o mare tentație dacă aspiri la atingerea superiorității. Ea cântărește totul din mai multe puncte de vedere. Este o formă de adaptare la un nou context de autorealizare, o formă de raportare la niște factori considerați variabili, a căror valoare se modifică substanțial printr-un proces introspectiv pe parcursul trecerii de la un tip de gândire la altul.

* Notă: John Fowles, *Magicianul* , Editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-dincolo-de-magie-III.html